

Sygn. akt V CSK 127/07

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M. T.

przy uczestnictwie M. M.

o nadanie nazwiska ojca małoletniej D. M.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia Sądu

Okręgowego w W.

z dnia 27 grudnia 2006 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## Uzasadnienie

Skarga kasacyjna wniesiona przez uczestniczkę postępowania M. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 grudnia 2006 r., podlega odrzuceniu z następujących przyczyn.

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania. W tym zakresie zachowuje aktualność bogate dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego publikowane w zbiorze urzędowym i powoływane w komentarzach do k.p.c. na tle art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 w zw. z art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz.U. z 2005 r. nr 13, poz. 98), zgodnie z którym samo przedstawienie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie wyczerpuje wymogu wskazania i umotywowania przyczyn mających przekonywać do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z przesłanek określonych w powołanym przepisie. Sąd Najwyższy, badając w tej fazie postępowania skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do określania, która z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania może być brana pod uwagę. Przesłankę tę musi określić sama strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, a więc na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej. Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni

przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Taka rola Sądu Najwyższego istniała już w systemie kasacyjnym, a tym bardziej obecnie, gdy kontrolą objęte są orzeczenia prawomocne.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera w osobnym punkcie wnioszek o przyjęcie jej do rozpoznania. Jako uzasadnienie wniosku skarżąca wskazała, że „zaskarżone postanowienie jest sprzeczne z normą art. 89 § 2 k.r.o. oraz krzywdzące małoletnią córkę stron”. Twierdzenie to nie zostało rozwinięte. Tymczasem, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wykazanie, przy pomocy juredycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. W skardze nie przedstawiono zaś żadnej, nawet skrótowo zarysowanej, argumentacji prawnej. Argumentacja juredyczna przedstawiona została jedynie – i to w bardzo ograniczony sposób - w uzasadnieniu podstaw skargi, co nie spełnia jednak wymogu określonego w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.

Jak widać zatem, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez skarżącego nie odpowiada wymogom, o jakich mowa wyżej, co powoduje konieczność jej odrzucenia. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi na czym jej „oczywista” zasadność ma polegać, a tym bardziej zastępowanie strony skarżącej w wyjaśnieniu tej przesłanki, a także doszukiwanie się juredycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W konsekwencji należy przyjąć, że skarga w istocie nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.